

Arrest

nr. 181 062 van 23 januari 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 28 april 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 maart 2014 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat T. DIERYNCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Russische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X.

Op 29 april 2008 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 8 mei 2008 dient de verzoekende partij een eerste asielaanvraag in.

Op 5 augustus 2008 neemt de gemachtigde van de Minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing wordt op 17 oktober 2008 ingetrokken.

Op 5 november 2008 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 14 november 2008 neemt de gemachtigde van de Minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag ontvankelijk wordt verklaard.

Op 6 juli 2009 dient de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in. Op 19 juli 2010 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij. Op 18 augustus 2010 tekent de verzoekende partij beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest van 31 januari 2011 met nummer 55 363 weigert de Raad eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij.

Op 1 december 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard.

Op 31 januari 2012 dient de verzoekende partij opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 3 juli 2012 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 6 september 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 13 mei 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 22 mei 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 11 september 2013 dient de verzoekende partij opnieuw een asielaanvraag in. Op 4 oktober 2013 wordt de beslissing genomen tot niet-inoverwegingname van de asielaanvraag.

Op 18 oktober 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinqies}).

Op 17 februari 2014 dient de verzoekende partij nogmaals een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 11 maart 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 12 maart 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaar. Dit is de bestreden beslissing, die op 29 maart 2014 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“De mevrouw

Naam + voornaam: A.(...), T.(...) A.(...)

geboortedatum: 13.05.1974

geboorteplaats: K.(...)

nationaliteit: Russische Federatie

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Bevel om het grondgebied te verlaten dd. 18.10.2013, betekend op 21.10.2012"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en van artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij betoogt eveneens dat er sprake is van een machtsoverschrijding.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 5 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. In het middel zelf stelt de verzoekende partij ook dat er sprake is van een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de beginselen van behoorlijk bestuur en van het *fair-play*-beginsel.

In een vierde middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het EVRM en van de materiële motiveringsplicht.

Gelet op de nauwe samenhang van de middelen worden ze hieronder samen besproken.

2.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar middelen als volgt:

"De bestreden beslissing ontbeert elke draagkrachtige motivering.

In casu wordt geargumenteed:

"(...)". (zie stuk 1).

Het is duidelijk dat dergelijke motivering geenszins draagkrachtig kan zijn, temeer gebleken is dat verzoekster afkomstig zijn van Tsjetsjenië, waar de overheid geenszins de nodige bescherming biedt, wel integendeel, zelf agressor geweest is ten aanzien van de persoon van verzoekster en zovelen van haar volksgenoten, die onderworpen werden aan arrestatie, opsluiting, ondervraging, huiszoeking en ook bedreigingen.

De motivering moet adequaat zijn en in evenredigheid met het belang van de beslissing. Zie ook J. VANDE LANOTTE en E. CERECHE, De motiveringsplicht van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1992, 11-12.

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le controle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Er mag van verwerende partij uiteraard verwacht worden dat er niet op een vage en algemene wijze geantwoord wordt.

Er kan en mag van verwerende partij bovendien verwacht worden dat zij een duidelijk onderscheiden administratieve beslissing niet zomaar verantwoord met enkele verwijzing naar een wettelijke bepaling of een eerdere genomen beslissing, doch zeer duidelijk de argumentatie dient aan te geven waarom zij

de tweede administratieve beslissing heeft genomen rekening houdend met alle relevante elementen, temeer deze uitermate verstrekken gevolgen heeft voor verzoekers.

In de bestreden beslissing werd ten onrechte niet geargumenteed en ook geen rekening gehouden met de medische problematiek van verzoekster, die nochtans ten eerste van belang is voor de beslissing bevel om het grondgebied te verlaten:

- verzoekster kampt met een ernstig medische problematiek en hiervoor werd een aanvraag art. 9 TER VW ingediend.

Er is weliswaar een beslissing genomen hieromtrent op basis van louter formele gronden, doch het is duidelijk dat een beoordeling ten gronde zich opdringt en verzoekster zal het nodige doen om een nieuwe aanvraag in te dienen.

Dat in deze omstandigheden aangenomen dient te worden dat er wel degelijk nog een beoordeling ten gronde dient te gebeuren van de aanvraag art. 9 TER VW en er rekening dient gehouden te worden met de medische problematiek in hoofde van verzoekster die nog niet ten gronde werd beoordeeld.

- Dat er tevens door verzoekster een procedure art. 9 BIS VW werd ingediend op basis van langdurig verblijf, langdurige procedure, humanitaire redenen;

Dat verzoekster in deze procedure een veelheid aan stukken heeft voorgelegd waaruit duidelijk blijkt dat zij in een zeer behartenswaardige situatie verkeert en waarbij zij aanspraak maken op regularisatie van haar verblijf.

Er is in casu manifeste schending van de motiveringsplicht en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Dat motivering niet correct is in die zin dat geen sprake kan zijn van enige absolute plicht om het land te verlaten, meer specifiek wanneer er medische overmacht is in hoofde van verzoekster.

(...)

In Tsjetsjenië komen tot op heden verscheidene problemen voor van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen.

Het is niet omdat de gevechtshandelingen sterk afgenomen zijn in omvang en in intensiteit, en het dagelijks bestuur (dat meewerkt met de Russen) in handen is van lokale mensen, dat de situatie in Tsjetsjenië plots veilig zou zijn, wel integendeel.

De situatie in Tsjetsjenië is en blijft ernstig en precair en de situatie van de personen uit de Kaukasus in het algemeen is en blijft ook ernstig.

Verschillende elementen van de Vluchtelingenconventie, zoals weergegeven in artikel 1 van de Conventie van Genève, zijn bevestigd of geïnterpreteerd in de jurisprudentie van de VBC betreffende kandidaat-vluchtelingen uit Tsjetsjenië.

In het verleden werd geoordeeld door de VBC dat de bevolking van Tjetjenië het slachtoffer was groepsvervolging, zijnde “une persécution résultant d’une politique délibérée et systématique, susceptible de frapper de manière indistincte tout membre d’un groupe déterminé du seul fait de son appartenance à celui-ci”.

Actueel maken de ontvoeringen en verdwijningen de belangrijkste onveiligheidsfactoren uit Tsjetsjenië, waarbij de daders meestal “gemaskerde mannen” zijn en de ontvoeringen gepaard gaan met detentie en foltering en een groot deel van de ontvoerde mensen nooit worden teruggevonden.

Het lijkt een courante praktijk te zijn om een persoon te arresteren en te onderwerpen aan foltering. In deze omstandigheden is het duidelijk dat verwerende partij niet zomaar zonder zich te bekommeren over de gevolgen van de beslissing voor verzoekster zomaar een inreisverbod kan gaan betekenen.

Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, art. 7 VW, het zorgvuldigheidsbeginsel, en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur door het feit dat enkel wordt verwezen naar het niet uitvoeren van een bevel of het niet respecteren van een termijn, zonder rekening te houden met, en te motiveren omtrent alle overige relevante elementen, zo ondermeer de medische situatie van verzoekster en de situatie in het geboorteland van verzoekster niet enkele jaren geleden maar op heden.

(...)

In casu werd geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor Tsjetsjeen-se vluchtelingen, die er geenszins op verbeterd is, trouwens voor alle personen uit de Kaukasus niet.

Minstens is het zo dat deze situatie in Tsjetsjenië diende beoordeeld te worden voorafgaand aan het betekenen van een bevel om het grondgebied te verlaten, aangezien het uiteraard niet kan dat verzoeker naar een land wordt teruggestuurd waar volop ontvoeringen en foltering en vaststaande praktijk zijn (EVRM).

Door zomaar een inreisverbod te gaan betekenen, worden de beginselen van behoorlijk bestuur ten eerste geschaad.

Het schendt ten eerste art. 3 EVRM dat met thans door een bevel om het grondgebied te verlaten thans bij de betekening van het inreisverbod in gene mate rekening wordt gehouden met tal van elementen die kunnen leiden tot een legaal verblijf in hoofde van de verzoekster.

Het schendt de regels der fair play om nog voor er definitieve beslissing is tussengekomen inzake de beslissing art. 9 BIS VW of zelfs nog inzake de aangehaalde medische problematiek, nu vlug een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

Verzoekster dreigt thans nog voor zij desgevallend een positieve beslissing kan bekomen, blijkens de bewoordingen van de bestreden beslissing, reeds uit het land gezet te worden.

Minstens dient de beslissing afgewacht te worden mbt. een definitieve uitspraak tot legaal verblijf inzake de art. 9 BIS VW dan wel de art. 9 TER VW, aangezien verzoekster uiteraard bij een positieve beslissing hieromtrent, onmiddellijk over een verblijfstitel kan beschikken.

(...)

Het Hof van Justitie was van oordeel in een arrest van 17 februari 2009 dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen.

Hierboven werd aangetoond dat deze situatie tot op heden in Tsjetsjenië er een is van willekeurig geweld met ontvoeringen en verdwijningen, foltering en edm. waardoor verzoekers louter al door hun aanwezigheid een reëel risico op bedreiging lopen

Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn.

Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partij geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van haar asielrelaas, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer zij zou terugkeren naar haar land van herkomst.

Dat er door het automatisch afleveren van een inreisverbod er manifest schending aan de orde is van art. 3 EVRM.

Dat het automatisch afleveren van een inreisverbod maakt dat de enige beoordeling die dient te gebeuren, dient te gebeuren door verwerende partij.

Indien deze beoordeling niet is gebeurd, dan levert dit manifeste schending op van art. 3 EVRM juncto art. 13 EVRM.

Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend (“independent and rigorous”) moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM.

Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn.

In casu blijkt dit geenszins uit de motivering, wel integendeel, werd er geen enkel onderzoek terzake gedaan en dus ook niet gemotiveerd hieromtrent.

Dat in elk geval nooit de actuele situatie van het land van herkomst is onderzocht geworden alvorens een beslissing te nemen of minstens dit niet blijkt uit de motivering.

Anderzijds is er ook nooit enig onderzoek gedaan naar de (slechte) medische toestand van verzoekster.”

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op de middelen van de verzoekende partij:

“Gelet op de onderlinge samenhang van de toelichting ervan zullen de vier middelen samen worden behandeld.

In essentie voert verzoekende partij aan dat de ingediende aanvragen om machtiging tot verblijf ex artikel 9ter en 9bis van de wet van 15 december 1980 relevant zouden zijn met betrekking tot de beslissing om het grondgebied te verlaten. Zij verwijst tevens naar de algemene veiligheidssituatie in Tsjetsjenië en stelt er zelf voorwerp te zijn geweest van mensenrechtenschendingen.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980, op grond van het feit dat verzoekende partij niet heeft voldaan aan haar terugkeerverplichting, zoals haar ter kennis gebracht via het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 18.10.2013, onder bijlage 13quinquies – asielzoeker.

De kritiek inzake de terugkeerverplichting op zich, waarbij verzoekende partij herhaaldelijk verwijst naar ‘het bevel om het grondgebied te verlaten’ is niet gericht tegen de bestreden beslissing zelf, en onontvankelijk. Zij kan zich niet dienstig beroepen op artikel 7 van de wet van 15 december 1980.

In ondergeschikte orde wijst verwerende partij erop dat de ingeroepen medische problematiek en humanitaire omstandigheden reeds werden beoordeeld door verwerende partij voorafgaand aan het bestreden inreisverbod. Het is niet vereist om die beoordeling over te doen in het kader van het treffen van een inreisverbod. De beroepen tot nietigverklaring instelde tegen de negatieve beslissingen genomen inzake de aanvragen gesteund op de artikel 9ter en 9bis van de wet van 15 december 1980, hebben geenszins een schorsende werking, en zijn derhalve geenszins op zich relevant bij het opleggen van het inreisverbod. Verzoekende partij, die louter verwijst naar die procedures op zich, toont niet aan als zou verwerende partij onterecht geen rekening hebben gehouden met bepaalde elementen waarvan zij op de hoogte was. Het feit dat verzoekende partij een aanvraag op basis van die bepaling indiende, een negatieve beslissing ontving waartegen zij een annulatieberoep instelde houdt immers geenszins ipso facto in dat actueel in haar hoofde medische elementen aanwezig zijn waarmee het bestuur redelijkerwijze rekening had moeten houden bij het opleggen van het inreisverbod. Bovendien werd de aanvraag om machtiging tot verblijf ex artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 nooit ontvankelijk werd verklaard, en dat iedere daaruit voortvloeiende procedure in ieder geval geen wijziging in hun verblijfstatuut meebrengt. De bestaande procedure doet niets af aan de terugkeerverplichting van verzoekende partij een is derhalve op zich niet relevant bij het opleggen van een inreisverbod.

Waar verzoekende partij verwijst naar de algemene veiligheidssituatie in Tsjetsjenië en stelt er zelf voorwerp te zijn geweest van mensenrechtenschendingen, gaat zij voorbij aan het feit zij reeds een

asielaanvraag indiende bij de Belgische autoriteiten, die tweemaal negatief werd afgesloten door de bevoegde gespecialiseerde instanties. Verzoekende partij is er niet toe gehouden die beoordeling over te doen. Te meer nu verzoekende partij geenszins aantoonde dat er geen ernstige aanwijzingen zijn dat die beoordeling niet langer actueel zou zijn.

Verzoekende partij toont geenszins concreet aan dat verwerende partij op de hoogte had moeten zijn van bepaalde elementen met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie in Tsjetsjenië die relevant zijn bij het opleggen van het inreisverbod.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat bovendien niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105 233; RvS 28 maart 2002, nr. 105 262; RvS 14 maart 2002, nr. 104 674; RvS 25 juni 2003, nr. 120 961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123 977).

Bij de beoordeling van materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om het oordeel van het bestuur over te doen. De Raad is in het kader van haar marginale toetsingsbevoegdheid louter bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. (RVV 29 maart 2012, nr. 78 303)

De kritiek laat niet toe aan te tonen als zou de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zijn, dan wel berusten op een foutieve feitenvinding.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Deze onderdelen van de middel zijn ongegrond, zodat de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel evenmin wordt aangetoond. Voor zover verzoekende partij met de bovenstaande kritiek duidelijk maakt waarin de aangevoerde machtsoverschrijding volgens haar precies zou bestaan, wordt deze niet aangetoond.

Waar verzoekende partij de schending aanvoert van de beginselen van behoorlijk bestuur, duidt zij niet aan welk aspect van die beginselen zij precies geschonden acht, zodat het middel onontvankelijk is met betrekking tot dit onderdeel. Verzoekende partij formuleert niet waarin de schending van artikel 39/2 van de wet van 15 december 1980 zou bestaan, zodat dit onderdeel van het eerste middel eveneens onontvankelijk is.

Tenslotte laat de vage en onduidelijke stelling dat het “automatisch afleveren van een inreisverbod strijdig zou zijn met artikel 13 EVRM” verwerende partij niet toe om zich met kennis van zaken te verdedigen, zodat dit onderdeel van het vierde middel onontvankelijk is.

Voor zover ontvankelijk, zijn de eerste, tweede, derde en vierde middel ongegrond.”

2.1.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt *in casu* eveneens nazicht in van artikel 74/11, §1, van de Vreemdelingenwet, daar de bestreden beslissing op deze bepaling is gestoeld. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

De verwerende partij legt *in casu* een inreisverbod van drie jaar op nadat zij heeft vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan de terugkeerverplichting. De verzoekende partij betwist niet dat zij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 18 oktober 2013. De verzoekende partij betoogt echter dat de gemachtigde van de staatssecretaris geen rekening heeft gehouden met alle relevante elementen, zoals de gezondheidstoestand van de verzoekende partij en haar aanvragen op grond van de artikelen 9ter en 9bis van de Vreemdelingenwet. Uit het administratief dossier blijkt echter dat er geen openstaande aanvragen op grond van de artikelen 9bis of 9ter van de Vreemdelingenwet zijn. Op 13 mei 2013 heeft de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing genomen waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard en op 11 maart 2014 heeft de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing genomen waarbij de aanvraag van 17 februari 2014 op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. De verzoekende partij heeft enkel beroep aangetekend tegen de beslissing van 13 mei 2013. De Raad heeft echter met zijn arrest van 23 januari 2017 met nummer 181 060 het beroep tegen de beslissing van 13 mei 2013, waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, verworpen. Noch uit de gegevens van het administratief dossier, noch uit de *database* van de Raad blijkt dat de verzoekende partij beroep heeft aangetekend tegen de beslissing van 11 maart 2014. Deze beslissing is overigens op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis gebracht als de huidige bestreden beslissing. De verzoekende partij kan bijgevolg niet stellen dat zij niet op de hoogte was van deze beslissing. Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris geen rekening heeft gehouden met deze elementen. Bovendien kan de verzoekende partij dus geenszins gevolgd worden waar zij stelt: *“dat er geen sprake kan zijn van enige absolute plicht om het land te verlaten, meer specifiek wanneer er medische overmacht is.”*

2.1.3.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het betoog van de verzoekende partij, waarbij zij een vermeende schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, kan niet gevolgd worden nu de verzoekende partij moet doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in Tsjetsjenië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een loutere verwijzing naar een situatie in een bepaald land volstaat hiertoe niet. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). Gezien dat de verzoekende partij beweert dat zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst omdat er verscheidene problemen zijn door mensenrechtenschendingen, dat het daar niet veilig is en dat de situatie ernstig en precair is en blijft, zonder hiervan enige concrete elementen van bij te brengen, is de Raad van oordeel dat de verzoekende partij geen schending aannemelijk maakt van artikel 3 van het EVRM. Evenmin brengt de verzoekende partij concrete elementen bij om aan te tonen dat zij persoonlijk een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of mensonterende behandelingen. De verzoekende partij dient haar beweringen te staven met een begin

van bewijs. Bovendien toont de verzoekende partij niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris hiermee rekening diende te houden bij het opleggen van een inreisverbod, dat inhoudt dat de verzoekende partij gedurende 3 jaar zich niet op het grondgebied mag bevinden en dus geen verwijderingsbeslissing is.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij de subsidiaire beschermingsstatus dient te krijgen op grond van de vele mensenrechtenschendingen en de ernstige en precare situatie in Tsjetsjenië, wijst de Raad er ook nog op dat hij in de huidige procedure niet de bevoegdheid heeft om de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij toe te kennen. Daarenboven werd de verzoekende partij bij beslissing van 19 juli 2010 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. De verzoekende partij heeft tegen deze beslissing beroep aangetekend, maar de Raad heeft eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd aan de verzoekende partij bij arrest van 31 januari 2011 met nummer 55 363. De verzoekende partij is er dus klaarblijkelijk van op de hoogte dat zij met de huidige procedure geen subsidiaire beschermingsstatus kan bekomen.

Gelet op het voorgaande toont de verzoekende partij geenszins aan dat de motivering van de bestreden beslissing niet draagkrachtig of adequaat is. Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht *juncto* artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond, noch wordt een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk gemaakt. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met voorgaande besprekingen. Dit onderdeel is derhalve ongegrond.

2.1.3.3. Het beginsel van de *fair play* houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen. *In casu* maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat dit niet het geval geweest is bij het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij voert de schending aan van het '*fair play*'-beginsel omdat er nog beroepen hangende zouden zijn omtrent aanvragen op grond van artikel 9*bis* en artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet. Gelet op de bespreking onder punt 2.1.3. van dit arrest, moet de Raad echter vaststellen dat de beroepen inzake deze aanvragen verworpen zijn. Bij arrest van 23 januari 2017 met nummer 181 059 heeft de Raad immers de afstand vastgesteld van het beroep ten aanzien van de beslissing van 6 september 2012 waarbij de aanvraag van 31 januari 2012 op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Daar de aangevoerde schending van het '*fair play*'-beginsel de voorgaande grief simpelweg herhaalt, wordt een schending van dit beginsel redelijkerwijs ook niet aannemelijk gemaakt. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.3.4. Van machtsoverschrijding is er sprake wanneer de bestuursoverheid zich de bevoegdheid aanmatigt die de wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen. De beschouwingen, die de verzoekende partij naar voren brengt, tonen niet aan dat er sprake zou zijn van machtsoverschrijding. De verwerende partij heeft haar bevoegdheid, zoals omschreven in de Vreemdelingenwet, niet overschreden. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.3.5. Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt, uiteen te zetten. Een middel, dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78.751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.1.3.6. Waar de verzoekende partij de schending van artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 5 en 13 van het EVRM in de hoofding van haar middel aanvoert, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat de Raad van State heeft geoordeeld dat het louter verwijzen naar een aantal grondwettelijke en internationaalrechtelijke bepalingen of die enkel citeren, en zich bovendien beperken tot een aantal algemene beschouwingen zonder die op enigerlei wijze te betrekken op de bestreden beslissing, geen ontvankelijk middel uitmaakt (RvS 3 november 1997, 69.314). Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: “*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden*” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. De verzoekende partijen beperken zich in het verzoekschrift tot het aanhalen van de schending van artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 5 en 13 van het EVRM. Deze handelwijze voldoet niet aan de voornoemde vereiste dat, om van een middel te spreken, de wijze moet worden omschreven waarop de aangevoerde rechtsregel is geschonden door de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

2.1.3.7. Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift de schending opwerpt van artikel 7 van de Vreemdelingenwet - een bepaling die enkel handelt over bevelen om het grondgebied te verlaten - en verder kritiek uit op het bevel om het grondgebied te verlaten, wijst de Raad er op dat een bevel om het grondgebied te verlaten niet behoort tot het voorwerp van het huidig beroep. Dit onderdeel van het middel is dan ook onontvankelijk.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel, dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend zeventien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS